

บทนำ

And They Lived Happily Ever After?

มันเป็นงานเลี้ยงกลางคืนของรุ่นซึ่งถูกจัดขึ้นอย่างดีแทบไม่มีที่ติ ห้องบอลรูมแสนอลังการของโรงแรมสุดหรู แสงไฟสีนวล เสียงเพลงคลาสสิก เครื่องดื่มหลากสีสัน อาหารชั้นเลิศ หนุ่มสาวในงานหล່อสงสัยเป็นพิเศษ และแทบทุกสามนาที่เป็นต้องมีใครสักคนยกกัล้องขึ้นมาแล้วร้องว่า 'ยัม ☺!'

ทุกอย่างดีจนเกือบจะไม่มีที่ติจริงๆ ยกเว้นก็แต่...

"ผู้สู~ ใกล้เคียงเวลาที่ทางคณะกรรมการรุ่นของเราจะปิดรับคะแนนโหวตแล้วนะค้า สนุกสนานกับกิจกรรมในค่ำคืนนี้แล้วอย่าลืมหยิบใบโหวตขึ้นมาโหวตเจ้าชายเจ้าหญิงของเรากันด้วยเนอะ โหวตเสร็จแล้วหย่อนลงกล่องรูปมงกุฎสีทองหน้าเวทีทางนี้เลยนะคะ"

"เหลือเวลาอีกสิบห้านาทีคร้าบ โปรดฟังอีกครั้ง...เหลือเวลาอีกสิบห้า นาที~!"

เสียงประกาศจากพิธีกรคู่บนเวทีมีผลให้บรรดาหนุ่มสาวในงานที่กำลังเริงร่าหันมองหน้ากันอย่างจะปรีกษา ที่กำลังกินกัซซังก์ซัน ที่กำลัง

ตีมักชะงักแก้ว

"เจ้าชายเจ้าหญิงนี่คือดาว-เดือนของรุ่นไชปะ"

"เออใช่...ยังไม่ได้โหวตเลย"

"ไหนๆ เค้าให้โหวตตำแหน่งอะไรบ้าง"

"ฉันเอาไปโหวตไปไหนแล้วนะ >_< อ้อ นี่ๆ เจอแล้วๆ"

And They Lived Happily Ever After

เจ้าชายน้อย : _____

เจ้าชายขี่ม้าขาว : _____

เจ้าชายเลือดผสม : _____

เจ้าชายอสูร : _____

เจ้าชายกบ : _____

ตัวอักษรที่พิมพ์อยู่บนกระดาษทำให้หัวใจของใครหลายคนในงานที่เพิ่งหยิบใบโหวตขึ้นมาพลิกอ่านเริ่มวิ่งเข้าหากัน โอเค...จริงอยู่ ธีมของงานในธีมปาร์ตี้คืนนี้มันคือ 'Fairy Tale' ภายใต้คอนเซ็ปต์ 'Once Upon a Time' แต่มันก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะตีพิมพ์ออกมาเป็นเจ้าหญิงเจ้าชายสักหน่อย นั่น...เห็นหนูน้อยหมวกแดงมั๊ย ทางนั้นพิน็อกคิโอ ทางโน้นเฮอร์คิวลิสผู้พิชิต อลิซอินวันเดอร์แลนด์ ปีเตอร์แพนกับทิงเกอร์เบลล์ =_=;

"เจ้าชายเนี่ยน่า~ เจ้าชายน้อย! เจ้าชายขี่ม้าขาว! เจ้าชายเลือดผสม! เจ้าชายอสูร! เจ้าชายกบ! โอ้ย...ใครคิดโจทย์ >_<"

"สารภาพว่าฉันยังจำชื่อเพื่อนผู้ชายได้ไม่ครบเลยด้วยซ้ำ แล้วนั่นเธอโหวตให้ใครนะจ๊ะ...เขียนเอาๆ"

"ฉันก็เลือกเอาจากโต๊ะนั่นไง ♥ จำกลุ่มหนุ่มหล่อที่ป็นขึ้นไปชิงธงที่ค่ายรับน้องได้มั๊ยละ..."

"อื้าา >_<~"

แล้วแววตาของสาวๆ ทั้งโต๊ะก็วิบวิบเปล่งประกาย ถึงจะเพิ่งเปิดเทอมมาได้แค่เดือนกว่าๆ แต่กตติศัพท์หนุ่มๆ สีคนที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะนั้นเลื่องลือ

12

ไปทั่ว พวกเขาเดินมาตั้งแต่วันแรกพบของเฟรชชีคณะเศรษฐศาสตร์อินเตอร์
เดินไปหมดทั้งเสื้อผ้าน้ำนม บุคลิกท่าทาง ชื่อเสียงเรียงนาม หรือแม้แต่
ความแสบและพลังงานเหลือเฟืออย่างที่ทุกคนยังต้องทิ้ง

ก็ใครจะไปคิดละว่าหน้าตาหล่อผิวพรรณดีแบบลูกคุณหนูกัน
ขนาดนั้น... ทั้งสี่หนุ่มนั้นล่ะที่พิตจริงอะไรจริงกับการ 'ชิงธง' ที่ค่ายรับน้อง
ของรุ่น ทั้งแช่น้ำทะเลเค็มปี ทั้งต้องงัดพลังมาสู้กับรุ่นพี่ ทั้งเกาะไหล่
กอดคอ เกี่ยวขา ชีหลัง ต่อตัวกันและส่งตัวแทนรุ่นป็นขึ้นไปกระซอก 'ธงรุ่น'
มาประกาศความเป็นรุ่นของเฟรชชีน้องใหม่ทั้งหลายได้สำเร็จ

แบบนี้จะไม่ให้ฮอตยังไงไหว 😊

"พวกเรามาช่วยกันไหวตึกกว่า มติจะได้เป็นเอกฉันท์"

"โอเค! งั้นเจ้าชายน้อย...หน้าตาหล่อๆ ใสๆ ต้องยกให้อันไหน"

"ชายยย~ ส่วนเจ้าชายขี่ม้าขาวก็ต้องเป็นมิกกี้ นุ่มๆ หวานๆ แบบนี้
บุคลิกให้มากกว่า"

พยักหน้าหงึกหงักเป็นอันว่าเห็นพ้องต้องกัน แล้วสาวๆ ในโต๊ะต่างก็
ก้มหน้าก้มตาเขียนชื่อสองหนุ่ม 'หล่อๆ ใสๆ' กับ 'นุ่มๆ หวานๆ' ที่ว่าลงไป
ในใบไหวต

"เจ้าชายเลือดผสมล่ะ..."

"เลือดผสมนี่คือยังไงดีล่ะ... หมายถึงพวกลูกครึ่งนะเหรอ"

"ดูเหมือนคณะเราจะมีลูกครึ่งคนเดียวนะ..."

"หล่อมากเลยด้วยล่ะ..."

"โอ...ใช่เลย! ลูกคุณเลย!"

"ฉันชอบตาเขาจัง เกิดมาไม่เคยเห็นตาใครสีแบบนี้ อยากรจะมองตา
เขานานๆ"

"ฉันชอบตาข้างซ้าย~"

"ฉันชอบตาข้างขวา~"

"ส่วนฉันชอบกวากวา ฉันจะไหวตเขาเป็นเจ้าชายอสูร!"

(...ตัดบทกลับมาสู่ประเด็นได้ดีมาก (-_-)b)

"ใช่เลย! อย่างกวากวานะต้องเจ้าชายอสูร เทหมดใจ ผู้ชายอะไรไม่รู้"

ดูฮึดต >3< ♥"

ว่าแล้วสาว ๆ ทั้งโต๊ะก็ก้มหน้าก้มตาเขียนชื่ออีกสองหนุ่มที่ว่าลงไป
ในใบไหวต ก่อนที่อีกวินาทีต่อมาจะพากันขมวดคิ้วหน้าหน้า

"เอ่อ...แล้วใครดีล่ะ เจ้าชายกบ =_=";

"ช่างเหอะ ข้ามไปก่อนได้มัย =_::;"

"เรอดูใจหทัยเจ้าหญิงสิ เกรียดกว่าเยอะ มีเจ้าหญิงชายกบด้วย
=_::;"

เจ้าหญิงน้อย : _____

เจ้าหญิงบนหอคอย : _____

เจ้าหญิงนิทรา : _____

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม : _____

เจ้าหญิงชายกบ : _____

"เอ่อ =_=";

"ใครคิดใจหทัยเนี่ย ไม่ทราบว่าเป็นอะไรกับกบ =_=";

"แล้วใครดีล่ะเนี่ย เจ้าหญิงนั่นเจ้าหญิงนี้ เจ้าหญิงผู้เลอโฉมนี้ไหวต
สำนักพิมพ์แจ่มใสดีมัย"

(ฮึ~)

แกร๊ก แกร๊ก~

ท่ามกลางอาการคิดหนักของบรรดาหนุ่มสาวในห้องจัดเลี้ยง
เสียงรองเท้าเดินสูงดังกระทบพื้นซึ่งบ่งบอกการมาถึงของใครบางคนที่เรียก
ได้ว่าเลตไปสองชั่วโมงหลังกำหนดการลงทะเบียนก็พาร่างบางร่างปรากฏกาย
ขึ้นในความสลัวของแสงไฟ จังหวะการเดินทอดน่องอย่างนั้น...รอยยิ้มที่
หวานไปทั่วห้องบอลรูมอย่างนั้น...

สายตาหนึ่งร้อยสิบแปดคู่พร้อมใจกันจับจ้องไปยังผู้มาใหม่โดย
อึดในมิติ และภาพที่เห็นก็เรียกว่าสะกดสายตาคนมองไว้ได้อย่างง่ายดาย

"O_O"

14

"O_O"

"O_O"

สาวสวยร่างสูงเพียวในชุดเดรสสีฟองติดลูกไม้สีขาวเรียบหรู ผมสีน้ำตาลบลอนด์ถูกบรรจุเกล้าขึ้นเป็นช่อ ปล่อยผมยาวเป็นลอนที่เหลื่อด้านข้างให้พลิ้วเคลียไหล่อย่างอ่อนหวาน ดวงตาสีน้ำตาลคู่โต ขนตาอนยาวเป็นแพ จมูกโด่งรับกับริมฝีปากบางสีนู้ด สวย...หวาน...แถมมองนานเท่าไรก็ไม่เลี่ยน อาจจะเป็นเพราะร่องรอยขี้เล่นซุกซนเล็กๆ ที่พรางพราวอยู่ในตากลมโตคู่ นั้นก็เป็นได้

ใครบางคนที่ยื่นคัมแพงไฟและชาวนดีในงานอยู่ถึงกับเผลอปิดเพลงไปชั่วขณะ แล้วพอเปิดอีกทีก็มีไม้สั้นสดีล่องลอยกดเลือกแผ่นผิด จากเสียงดนตรีคลาสสิกเลยกกลายเป็นเพลงดังกระหึ่มเปิดตัวสาวสวยของงานอย่างพอดีบพอดีไปซะอย่างนั้น

...ดูเธอจะชอบมันซะด้วยดี ☺

All eyes on me when I walk in,

(ตอนฉันเดินเข้ามา ดวงตาทุกคู่จับจ้อง)

No question that this girl's a 10

(ไม่ต้องสงสัยเลยละ ฉันได้คะแนนเต็มสิบแห่งๆ)

Don't hate me 'cause I'm beautiful

(อย่าเกลียดกันเพราะฉันสวยเลยนะ)

Don't hate me 'cause I'm beautiful

(อย่าเกลียดกันเพราะฉันสวยเลยนะ)

ถ้าเธอถือไม้คทา เธอจะเป็นนางฟ้า ถ้าเธอยืนอยู่ตรงหน้ากระจกวิเศษเสียงจากกระจกจะบอกว่าเธอคือผู้งามเลิศในปฐพี หากแต่คืนนี้เธอสวมมงกุฎเพชรเม็ดงามเปล่งประกาย...ตั้งนั้นทุกคนจึงมั่นใจว่าเธอเป็นเจ้าของ

"โห สวยมากอะเธอ"

"อืม สวยจนเมื่อก็ฉันเกือบลืมหายใจ T_T"

"เจ้าหญิง...เจ้าหญิงที่สุด..."

"เจ้าหญิงน้อย เจ้าหญิงบนหอคอย เจ้าหญิงผู้เลอโฉม..."

"โหวตให้ทุกตำแหน่งเลยได้มั๊ย"

โวเท่าๆ กับความคิด มือที่จับปากกาอยู่หลายมือพากันเขียนชื่อเจ้าหล่อนลงไปบนกระดาษต่างๆ ที่ยังไม่ละลายตาจากร่างบาง ยิ่งเสียงเพลงประกอบพาไปก็ยิ่งแล้วใหญ่

My walk, my talk, the way I dress

(การเดินทาง การพูดจา เสื้อผ้าที่ใส่)

It's not my fault, so please don't trip

(ไม่ใช่ความผิดอะไรของฉันสักหน่อยนี่นา)

Don't hate me 'cause I'm beautiful

(อย่าเกลียดกันเพราะฉันสวยเลยนะ)

*Don't hate me 'cause I'm beautiful**

(อย่าเกลียดกันเพราะฉันสวยเลยนะ)

ถึงเจ้าหล่อนจะดูท่าทางหยิ่งๆ กิจกรรมคณะก็เบียร์ไม่ยอมมาร่วมด้วยข้ออ้างเวอร์ๆ สารพัดสารพันที่จะแจกแจง (ไปอาบน้ำแร่ แช่น้ำพุร้อน สปาอโรมา นั่งบอลลู่นชมพระอาทิตย์ตกดิน =_=) แต่ทุกคนก็ดูเหมือนจะปฏิเสธไม่ได้ว่าเวลาเธอขายตามอง...สีห้องหัวใจนุ่มๆ จะละลาย เวลาเธอยิ้มเพียงนิดหน่อย...มันช่างให้ความรู้สึกเหมือนเห็นนางฟ้าแสนหวานลอยลงมาตรงหน้า ดังนั้นถึงจะเล่นตัวหนักหนากว่าที่เธอจะยอมปรากฏกายแต่ชื่อเสียงเรียงนามของเจ้าหล่อนก็เป็นที่จดจำจนแทบจะเรียกได้ว่าชื่นใจและยิ่งมันไปพ้องกับชื่อตัวเองในนิทานวอลท์ดิสนีย์น่ารักก็ชื่อดัง...มันก็แทบจะเป็นชื่อที่ถูกเขียนลงไปบนกระดาษมากที่สุดใบในค่ำคืนนี้...

* เพลง Pretty Girl Rock ศิลปิน : Keri Hilson

เจ้าหญิงน้อย : ทรามวัย
 เจ้าหญิงบนหอคอย : ทรามวัย
 เจ้าหญิงนิทรา : ทรามวัย
 เจ้าหญิงผู้เลอโฉม : ทรามวัย

อืม...เว้นเจ้าหญิงชายกับไว้อย่างก็แล้วกัน --;

16

]

**It's the good girls who keep diaries;
 the bad girls never have the time.
 - Tallulah Bankhead -**

(น้องทรามวัย ถึงบ้านรียังเฉยๆ~)

"เพิ่งถึงเดี๋ยวนี้ล่ะคะพี่เจนน"

ฉันเอียงคอใช้ไหล่หนีบโทรศัพท์ให้แนบกับหูระหว่างที่มีมือทั้งสองข้าง
 สาละวอนอยู่กับการคุ้ยกระเป๋าหาคีย์การ์ดเพื่อเปิดประตูเข้าห้อง ไม่เคยรู้
 เลยนะว่ากระเป๋าตัวเองมันรกถึงขั้นนี้แล้ว ล้วงไปมูมนี่เจอเงินทอนค่าแท็กซี่
 ล้วงไปมูมนั้นเจอกล่องเม็ตคอมดับเบิ้ลมันตริกลี่ย์ ล้วงไปมูมนั้นเจอกระดาษ
 ทิชชูที่ทะเล็ดออกมาจากท่อ ไม่งามเลยฉัน ==

อา...นี่ไง เจอแล้วล่ะ

ป๊ีบ~

(อาจะ ดีแล้วล่ะที่ถึงบ้านโดยปลอดภัย แต่ว่า...ที่พี่เจนนโทรมาเนี่ย
 มีเรื่องจะรบกวนอีกนิดหน่อยนะน้องทรามวัย)

"อา... ==^"

...รบกวนอีกแล้ว กร๊าด! ฉันแทบจะยกมือขึ้นทิ้งหัวตัวเองระหว่างใช้
 สองมือและสองแขนออกแรงยกกระเป๋าเดินทางล้อลากใบใหญ่เท่าควาย
 (ดูไม่งามอีกแล้ว เปลี่ยนเป็นใบใหญ่เท่าหมีแพนด้าจะน่ารักกว่ามั๊ย --)
 ที่พนักงานคอนโดฯ ช่วยขนชั้นลิฟต์มาส่งไว้ให้เข้ามาในห้องแล้วปิดประตูตาม

ฮู้ว~ ของเยอะเป็นบ้า ฉันเพิ่งกลับมาจากการไปออกค่ายอาสาที่ดอย
แดนห่างไกลความเจริญนะ สิ่งที่ได้กลับมาจากค่ายคือสิ่วขึ้นสองเม็ด
(ต้องล้างหน้าด้วยน้ำบาดาล) ผมเสียเพราะขาดการบำรุง (หนาวมาก...
ฉันไม่มีเวลาหมักผมเลย) เล็บที่ทำไว้อย่างดีสีหลุด (แน่สิ สัมผัสแต่อิฐ
หิน ดิน ทราบตลอด แถมยังต้องล้างจานทำครัวจนมือแทบจะแห้ง) ไหน
จะผิวที่หมองคล้ำจากการสัมผัสกับแสงแดด ไหนจะแขนขาบอบบาง
เรียงงามที่แทบจะขึ้นกล้ามเนื้อ...

ทั้งหมดนี้ก็เพราะว่าพี่เจิน 'רבקונ' ให้ฉันต้องไปทรมานอยู่ที่ค่าย
ยังงี้ละ!

(คราวนี้ไม่רבקונมากจ๊ะ แค่นิดเดียวจริงๆ) พี่เจินรีบพูดรวบรัดตาม
ตามสายเหมือนแอบอ่านใจฉันอยู่ (คือทางทีมทำหน้าที่สื่อสารสารมหาลัย
เค้าอยากได้บทสัมภาษณ์ของดาว-เดือนปีล่าสุดของแต่ละคณะ จะเป็น
สัมภาษณ์สั้นๆ ขอข้อมูลประวัติส่วนตัวทั่วไปนิดหน่อย แล้วก็มาให้
ตอบคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกของการได้เป็นดาวคณะตลอดหนึ่งเทอมที่
ผ่านมา บวกกับให้เล่าถึงกิจกรรมที่ได้ทำในฐานะดาวของรุ่นแล้วเกิดความ
ประทับใจ...)

"..."

...ไม่เกิดความประทับใจอะไรทั้งนั้นค่ะ เพื่อยมาก อยากรนอน =_=;

(น้องทราเมย์ช่วยพี่เจินหน่อยนะ พี่เข้าใจความรู้สึกว่ากลับจากค่าย
มาเหนื่อยๆ แคมพรุ่งนี้ก็วันเปิดเทอม แต่ทางทีมวารสารเค้าเร่งมานะนะ
ขอแบบด่วนจี๋เลยนะจ๊ะ เดี่ยวพี่จะฟอร์เวิร์ดไฟล์คำถามไปให้ น้องทราเมย์
ช่วยตอบแล้วส่งไฟล์ให้พี่ภายในคืนนี้นะ)

...ไม่อยากทำ อยากรตีมีวี่ต้าแล้วไปนอน =_=^ แต่น้ำเสียงพี่เจินใน
โทรศัพท์นั้น...ถึงจะใช้คำพูดเหมือนขอร้อง...เกรงใจ...เห็นอกเห็นใจ
แต่กิตติศัพท์ความโหดของเจ้เธอทำให้แทบทุกคนในคณะต่างรู้ว่าเจ้แก
'רבקונ' อะไร 'เป็นต้องได้!'

ขนาดค่ายอาสาบดอโยไกลโผนที่เคยคิดว่าชีวิตนี้จะไม่มีทางไปเหยียบ
ฉันยังไปมาแล้วเลย นับประสาอะไรกับไฟล์สัมภาษณ์เล็กๆ ที่ลับหู

18

หลับตาพิมพ์ส่งเดชแป๊บๆ ก็คงเสร็จ --;

"คะพี่เจน เดี่ยวทราวม้วยจะทำแล้วส่งให้คืนนี้"

(ว้าวว! ขอบใจจะน้องทราวม้วยคนสวยของพี่ น่ารักที่สุด!)

ซี...ใช่ซี >_<~

(ถ้าอย่างนั้นพี่เจนรบกวนน้องทราวม้วยเท่านี้ละจะ เดี่ยวต้องโทรไป จิกเจ้าพวกสี่แสบอีก ไม่รู้ป่านนี้ถึงบ้านกันแล้วหรือยัง หวังว่าจะไม่ไปเที่ยว เล่นที่ไหนกันต่ออีกนะ ยิ่งพลังงานเหลือใช้กันอยู่...)

พี่เจนปบ้แง่มง่าอะไรยี้ดยวอีกสักพักก่อนจะวางสายไป ปล่อยให้ฉันไว้ กับความคิดล่องลอยถึง 'เจ้าพวกสี่แสบ' ที่คุณเธอเพิ่งจะพูดถึงด้วยความ รู้สึกแปลกๆ บางอย่างในหัวใจ

ตกลงดี...มันเริ่มมาจากความคิดของใครสักคนในคณะกรรมการรุ่นที่ ปี้งไ้อเดียวจะจัดอันดับดาว-เดือนของรุ่นเข้าคู่เป็นเจ้าหญิงเจ้าชายเรียงตาม ลำดับคะแนนโหวต อย่างเช่นว่าถ้านาย X ได้คะแนนมากที่สุดของฝ่ายชาย ในตำแหน่ง 'เจ้าชายกบ' และนางสาว Y ได้คะแนนมากที่สุดของฝ่ายหญิง ในตำแหน่ง 'เจ้าหญิงนิทรา' ดาว-เดือนอันดับหนึ่งของรุ่นปีนี้ก็จะได้แก่นาย X และนางสาว Y เปิดตำนานเทพนิยายรักต้องคำสาปที่พระ-นาง จะตกอยู่ในสภาพอภัพตลอดกาล (ก็คนนี่เป็นกบ อีกคนนอนสลบไสล ใครจะช่วยจับใครให้ฟื้นคืนชีพได้ล่ะจะ!)

แต่มันเกิดความผิดพลาดอะไรขึ้นกับคะแนนโหวตในงานไนต์ปาร์ตี้ ของรุ่นคืนนั้นทุกคนก็ยังมีต้นตอ เมื่อสิ่งที่เกิดขึ้นคือเดือนฝ่ายชายสี่คนได้ คะแนนเท่ากันเป๊ะอย่างที่พวกคณะกรรมการรุ่นนับคะแนนไปก็ยกมือ ขยี้ตาตัวเองกันไป ในขณะที่คะแนนโหวตดาวฝ่ายหญิงก็มีฉันนำโด่งอยู่ คนเดียวทั้งสี่อันดับ ส่วนสาวๆ คนอื่นในรุ่นได้คะแนนโหวตกันคนละจิ้ง สองจิ้ง (บางคนโดนเพื่อนแกล้งโหวตให้เป็นเจ้าหญิงชายกบอีกต่างหาก --;)

ไม่รู้จะตัดสินใจยังไง เพราะงั้นก็เลยกลายเป็นที่รู้กันไปว่าคณะ เศรษฐศาสตร์อินเตอร์ไม่มีตำแหน่งดาว-เดือนอันดับหนึ่งสองสามสี่ มีเพียง กลุ่มสี่อันดับเดือนคณะอันประกอบด้วยสี่หนุ่ม มิกกี้ อลัน ลูกคุณ และ

กวากวา และมีดาวคณะแค่คนเดียว...คือฉันเอง

...ไม่ใช่ว่าดีเลยนะ ถ้ากิจกรรมทุกอย่างของคณะมันจะตกลงมา
ทับถมที่ฉันหมดเลยแบบนี้ ฉันอยากจะมีดาวยี่สิบอันดับมาแบ่งๆ
เอางานไปช่วยกันทำมาหากินซะมากกว่า ฮู้วว T_T;

หลังจากเสียเวลาไปกับการบรรจุใช้คลื่นซึ่งเซ็ดเครื่องสำอาง ตีวีป
โฟมล้างหน้า สบตัวเองอยู่ในอ่างอาบน้ำด้วยเกลือโร่มากล้นกุหลาบ ทาครีม
บำรุงแดดสิบชั้นตอน บลาๆฯลฯ สองชั่วโมงกว่า ฉันก็มานอนแผ่ผมสยาย
กลิ้งไปกลิ้งมาอยู่บนเตียงได้ในที่สุด

หน้าจอลิปทอปสี่หวานมีไฟล์เอกสารไมโครซอฟท์เวิร์ดเปิดคาอยู่
สิ่งที่อยู่บนนั่นคือคำถามสั้นๆ หนึ่งบรรทัดและพื้นที่สำหรับคำตอบที่ยังคง
ว่างเปล่า

'ความรู้สึกที่ได้เป็นดาวคณะ'

ฉันรู้สึกยังไงหะตอนที่ได้เป็นดาว ไม่รู้สิ...จำได้แค่ว่ามีแต่คนชมว่า
สวย สวย สวย สวย สวย ฯลฯ แล้วก็แค่แสงแฟลชสาดวูบวาบเต็มไป
หมด มีใครบางคนเอามงกุฎจอมปลอมกับสายสะพายตลกๆ สีสันมา
สวมให้ มีการมอบรางวัล แล้วก็อะไรต่อมิอะไรที่เกิดขึ้นพรวดเดียวจนฉัน
ลำดับเหตุการณ์ต่อไม่ถูกมาจนปานนี้

ภาพเดียวที่ฉันจำได้ชัดเจนที่สุดในคืนนั้นคือภาพจากกล้องโพลารอยด์
ที่ใครสักคนถ่ายแล้วให้ฉันมา เป็นภาพที่ฉันยืนอยู่ท่ามกลางหนุ่มๆ ทั้งสี่แต่
แขนหน้าชั้นยืมให้ผู้ชายผมสีน้ำตาลอมส้มที่กำลังยืมหวานมองกล้องดิบดี
น่าอายจะแย่ U_U/// แต่ฉันก็ดันนึกตลกแปะมันไว้ในไดอารี่ที่ความแข็ง
ของฟิล์มรูปทำให้ฉันเปิดที่ไรก็แดงไปหน้านั่นทุกทีอีกต่างหาก >_<

ไดอารี่ของฉัน ♥ มันเป็นไดอารี่ลาย 'Lady and the Tramp'
หรือที่เด็กน้อยทั้งหลายรู้จักกันในนาม 'ทรามวัยกับไอ้ตูบ' ที่คุณแม่ซื้อส่ง
มาให้หลังจากบินไปเที่ยวรอบโลกได้หนึ่งเดือนแล้วนึกสนุกไปจดตัวเอง

ช่วงคราวอยู่ที่ญี่ปุ่น ฉันเขียนมันทุกวันไม่ต่างจากการคุยกับเพื่อนในคืนและวันที่สุดแสนจะเจียบเหงา บางทีนะ...การอยู่คนเดียวมันก็ช่างให้ความรู้สึกว่างเปล่าชนิดที่ว่าแค่ห้องแคบเท่าแมวตื่นตายในคอนโดฯ ราคาแพงลิบล็วสำหรับฉันแล้วมันยังดูกว้างเกินไป U_U

ไหน...ฉันเขียนความรู้สึกถึงคำคินนั้นไว้ว่ายังไงกันนะ...

20

Sep 29

มีคนถามว่าเจ้าหญิงคนเดียวท่ามกลางเจ้าชายสี่คนจะเลือกเจ้าชายคนไหน ไม่อยากจะบอกใครเลย แต่มิกก็ส์เบ็กที่สุด >_< ดูน่ารัก ใจดี อบอุ่น เหมือนกับที่ทรามวีย์เคยคิดว่าถ้าทรามวีย์จะชอบผู้ชายสักคน...ผู้ชายคนนั้นจะต้องเป็นแบบพีแนธ แล้วมิกก็ก็เหมือนเหมือนนน~

ไม่อยากจะบอกเลย แต่ทรามวีย์ก็ตอบออกไปว่ามิกก็ >_< ทุกคนพากันกรี๊ดอย่างกับโลกจะแตก แหม...อะไรกันเนี่ย ทรามวีย์แค่ข้าๆ เองน้ำ >3<!

Oct 3

ซึกจะไม่ทำแล้วละ!

เคยเจอผู้ชายแบบนี้มั้ย แบบที่ทำให้รู้สึกตึกตักในใจได้ทุกวัน พุดจาอย่างน่ารัก แค่มองหน้าก็อยากจะกรี๊ดออกมา แต่ว่าต้นนั่งอยู่ในห้องเรียนเลยส่งเสียงดังไม่ได้ >_<

ช่วงนี้มีความรู้สึกอยากจะเรียนวิชาบังคับมากกก~ เพราะทรามวีย์ได้อยู่เช็กชั้นเดียวกับมิกก็ (เลขทะเบียนเราแทบจะติดกัน (Sophita vs Thakoon) ฮุๆ ♥

Oct 10

วันนี้มิกก็จ้องที่นั่งให้ กรี๊ดๆ ได้นั่งข้างกันเลย ทรามวีย์จะมีความสุขไปอีกสักแปดวัน >_< ♥

ดูไปดูมา...พอรู้จักกันมากขึ้น ทรามวีย์ว่ามิกก็ไม่เหมือนพีแนธแล้วละ

คือ...มีบางมุมที่ดูอบอุ่นๆ เหมือนกัน พุดจ่าน่ารักเหมือนกัน แต่มันก็ไม่เหมือนกันซะทีเดียว

แต่ทราวม้วยจะมาคาดหวังให้ทุกคนเป็นแบบพีแอนด์ได้ยังไงเนอะ มิกก็ก็คือมิกก็ พีแอนด์ก็คือพีแอนด์ แถมป่านนี้พีแอนด์ไม่รู้ไปอยู่ที่ไหนแล้ว พีแอนด์ที่ทราวม้วยสุดแสนจะคิดถึงงง~

...ชีวิตนี้จะได้เจอกันอีกมั้ยนะ U_U

Oct 11

มีข่าวว่ามิกก็กำลังบ๊ิงสาวบีบีเอชื่อมินนี่!!!

ตกลงถ้าคนเราจะบ๊ิงกันแค่เพราะชื่อบังเอิญจำเพาะเจาะจงเป็นคู่กันเหมือนอย่างในการ์ตูนในนิทาน นั่นทราวม้วยก็คงต้องรอไอ้ตูบ! แล้วโลกนี้จะมีคนที่ไหนชื่อไอ้ตูบ =_=; ใครจะอยากเป็นไอ้ตูบของทราวม้วย นอกจากพีแอนด์ โลกนี้คงมีคนเดียวจริงๆ ที่ประกาศว่าจะยอมเป็นให้ แต่ว่าตอนนี้ไอ้ตูบไปอยู่ที่ไหนแล้วน้า~

บางทีเวลาคิดถึงอดีตๆ แล้วก็อยากจะร้องไห้ อดีตที่เมื่อก่อนมีบ้านแสนสวย มีสนามหญ้า มีหมาตัวโตวิ่งเล่นเหมือนอย่างในโฆษณาบ้านในฝัน มีคุณแม่กับบาดี มีพีแอนด์อยู่ข้างบ้าน ไปโรงเรียนด้วยกัน ทำการบ้านด้วยกัน เปิดวิดีโอในทานนังดู เล่นพ่อแม่ลูกตึงตึงๆ กันทุกเย็น

คิดถึงคุณแม่

คิดถึงพีแอนด์

...

...

เฮ้อ นอนดีกว่า... ☹

ซี...บ้าจริง!

ฉันไม่ควรจะปล่อยให้อดีตที่แสนสวยงามมาทำให้ตัวเองเศร้าเลย เลิกอ่านๆ! ฉันต้องรีบทำงานนี้ส่งพี่เจนนให้เสร็จๆ แล้วเข้านอนก่อนที่สภาพจะโทรมไปมากกว่านี้ พรุ่งนี้เปิดเทอมอีกต่างหาก

'กิจกรรมที่ทำแล้วประทับใจคือค่ายอาสา เพราะเป็นกิจกรรมที่...'

...ที่...เอ่อ...ที่...

'ที่...'

22

...เค้นอารมณ์ไม่ออกแฮะ U_U ข้อดีข้อเดียวของมันที่นึกได้คือทำให้หัวใจฉันเต้นตึกตักดีเหลือเกินละมั้ง

Dec 26

Lady and the Camp!

แยกย้ายกันมาเข้านอนหลังจากกอดกันมาหมาดๆ กอดทุกคืนเลย แปลกๆ ดีนะ จะเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการกอดอยู่แล้ว >_<

กอดบางแบบแน่น กอดบางแบบนาน กอดบางแบบเก๋ๆ กังๆ เขินๆ กอดบางแบบทำให้หัวใจเต้นตึกตัก กอดบางแบบทำให้อุ่นไปหมดตั้งแต่หัวจรดเท้า กอดมิกก็ถือเป็นกำไรชีวิต! กอดของลูกคุณมีผ้าห่มแถมให้ด้วย ผู้ชายอะไร...ซี้หนาว น่ารักเกินไป ฮ่าๆ >_<

ตอนที่ทรามวัยเขียนอยู่นี้ ลูกคุณกำลังนอนหนาวอยู่ริมหน้าต่าง อีกฟากของบ้าน (อาจจะเรียกว่ากระท่อมไม้ไผ่มากกว่า --;) น่าสงสาร คื่นแรกๆ ทรามวัยนอนผึ่งนั้นแต่ลมมันลงหัว ทั้งไอทั้งเจ็บคอ ลูกคุณเลยย้ายไปนอนให้แทน แล่นดีที่สุด U_U

ยัยนุ่มนิมที่นอนอยู่ข้างๆ หลับคร่อกไปแล้ว ทรามวัยนอนไม่หลับ ปวดหลังจะตายไม่รู้นอนลงไปได้ไงทุกคืน T_T ไม่รู้จะไปบ่นกับใครด้วย เลยต้องลุกขึ้นมาบ่นกับตัวเองอยู่เนี่ย T_T บ้านเจ็บบสนิทมิแต่เสียงหมาหอนกับไก่ขันดังมาจากทางนอกหน้าต่าง ในบ้านก็มีแต่ไฟตะเกียงกับไฟหน้าจอมือถือทรามวัย น่ากลัวเกิน~ แงๆ ☹

อู๊ย!

...เมื่อกี้หันไปสบตากับลูกคุณในความมืด ♥ ลูกคุณก็ยังไม่หลับ

เหมือนกัน จะว่าไปทราชมวยไม่เคยคุยกับลูกคุณเกินสามประโยคเลยมั้ง คงคุยกันไม่รู้เรื่องหรอก เราเป็นคนละ type กัน --

แต่บางทีนะ...กับคนบางคนไม่ต้องคุยกันก็ได้ แค่มองหน้าแล้วได้เห็นว่ามีอยู่ แค่ลูกคุณยืมมาให้ก็รู้สึกสบายใจ รู้สึกปลอดภัยแล้ว

โธ๊ะ ลูกคุณโธ๊ะ ทราชมวยน่าจะเอนำน้ำอุ่นในกาที่เจ้าของบ้านต้มไว้ให้ไปให้ลูกคุณจับสักหน่อย เมื่อเราจะได้คุยกันอีกสักคำสองคำสามคำ อืม...ความรู้สึกแบบนี้มันเริ่มต้นตั้งแต่ตอนไหนกันนะ ☺

2

Live your life until love is found

'Cause love's gonna get you down.

- Mika -

"ครับพี่เจน ภายในคืนนี้เดี๋ยวคุณทำส่งให้ ครับ...ไม่เป็นไรครับ"
สัญญาตัดไปแล้ว ผมหย่อนโทรศัพท์ก๊อกลงกระเป๋าลือ จอดรถสปอร์ตสีขาวตรงหน้าประตูเหล็กบานใหญ่ระหว่างควานหาวิธีเปิด ประตูรั้วจากช่องเก็บของหน้ารถ ทอดถอนใจเล็กๆ กับอะไรบางอย่างที่ติดค้างอยู่ในความคิด

ผมกลับมาแล้ว กลับมาจากการพาตัวเองไปอยู่ในที่ไกลแสนไกล กลับมาด้วยความรู้สึกที่ยิ่งห่างไกลตัวเองออกไปกว่าเก่า มันเป็นคำยออาสาที่ดีบนหมู่บ้านที่ดี ช่วงเวลาดีๆ กับผู้คนดีๆ ที่ทำให้คิดถึงเมื่อต้องพาตัวเองจากมา ความรู้สึกบางอย่างที่เหมือนยังติดค้างอยู่ที่นั่นทำให้ผมพบว่ามันยากเหลือเกินที่จะบอกตัวเองให้ยิ้มหรือหัวเราะกับเรื่องใดๆ

ทีมเทออีกแล้ว ☺ ผมเป็นอย่างนี้เสมอ มอมมีลือตลอดว่าผมเหมือนเด็ก เด็กที่ไม่รู้เดียงสา ผูกพันง่าย รักอะไรง่ายๆ และต้องร้องไห้ให้กับการจากลา

แต่มอมมีลืออาจจะลืมนึกไปว่าเด็กจะหยุดร้องไห้และลืมความผูกพันได้แค่ไหนไม่ช้า ต่างจากผมที่ยังคงจดจำเก็บงำทุกอย่างเอาไว้ตลอดเวลา

มิลค์พลาซ่า

...ผมยังไม่เคยดื่ม

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

24